

ἐτραυματίσθη τόνον βαρῶς τὸν ἕτερον ὥστε κατέπεσε τοῦ ἵππου του.

Τότε ἐφόρτωσε τὸ σῶμα τοῦ συνταγματάρχου ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν ἵππων τούτων, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ στρατόπεδον πλήρως δόξης καὶ χαρᾶς.

Ἐν τούτοις, διὰ θαυματουργοῦ τινος προστασίας, ὁ συνταγματάρχης δὲν εἶχεν ἐκπνεύσει. Ὁ χειρουργὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐπεμελήθη τὸ τραῦμα καὶ ἡ ζωὴ του ἐσώθη.

Ἀλλὰ παρετήρησαν— τότε μόνον — ὅτι καὶ ὁ γενναῖος λοχίας εἶχε τραυματισθῆ. Τὸ αἷμα τρέχον ἀπὸ τὸ στήθος του διεπέρα τὴν στρατιωτικὴν στολὴν του.

Μεθ' ὅλην τὴν μεγίστην ἀντίστασιν, ἦν κατέβαλλεν, ἔσπευσαν νὰ τὸν ἐκδύσωσι.

Ἦ παράδοξος ἐκπλήξις! . . . ὁ στρατιώτης οὗτος ἦτο γυνή, ἦτο ἡ Βιργινία Δεσκιέρ, ἥτις, θέλουσα νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἀδελφὸν τῆς ἐκ τῆς στρατολογίας, ὄντα στήριγμα τῆς οἰκογενείας, προσῆλθεν ἀντ' αὐτοῦ κρύψασα τὸ φῦλόν τῆς ὑπὸ ἀνδρικά ἐνδύματα.

Ἴσως τοῦτο φαίνεται παραμύθιον, ἐν τούτοις εἶνε ἀκριβεστάτῃ ἀλήθεια.

Ἡ Βιργινία εἶχε καταταχθῆ εἰς τὸ 27 σύνταγμα τῶν εὐζώνων καὶ κατὰ μικρὸν προὔδιθάσθη εἰς δεκανέα, καὶ λοχίαν.

Ὁ στρατηγὸς τῆς μεραρχίας, πληροφορηθεὶς τὴν παράδοξον ταύτην ἀνακάλυψιν, ἐπέλεσε τὴν Βιργινίαν, τὴν ἐπήνεσε διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς, καὶ κατώρθωσε ν' ἀπενεμηθῆ αὐτῇ κατ' ἀρχὰς μὲν ὀριστικὴ ἀπόλυσις ἐκ τῶν τάξεων τοῦ στρατοῦ; ἔπειτα δὲ καὶ τὸ παράσημον τῆς Δεγεῶνος τῆς Τιμῆς.

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΕΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΙ

Οἱ σοφοὶ Γερμανοὶ, οἱ πλείοτερον παντὸς ἄλλου εὐρωπαϊκοῦ ἔθνους προσοικειωθέντες τὴν φιλοσοφίαν, τὴν ἐπιστήμην, τὴν τέχνην καὶ εἴ τι ἄλλο ἀγαθὸν ἐκέκτητο ὁ ἀρχαῖος ἑλληνικὸς πολιτισμὸς, ἐβουλεύθησαν νὰ μιμηθῶσιν οὐχὶ διὰ κενῶν λόγων, ἀλλὰ πράγματι τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ ἐν τῇ γυμναστικῇ. Ὁ ἐν Βερολίμῳ ἐπὶ τῆς παιδείας ὑπουργὸς Ρόσλερ, ὁ κατὰ ἔθνος οὐ μόνον γυμναστικὸς, ἀλλὰ καὶ τῶν τοιούτων ἔργων ἐξεταστικὸς, στηριζόμενος εἰς τὴν νεοτέραν περὶ γυμναστικῆς φιλοσοφίαν, προτρέπει δι' ἐκτενοῦς ἐγκυκλίου δήμους καὶ πόλεις νὰ συστήσωσι, πλὴν τῶν ἐν τοῖς σχολείοις αἰθουσῶν τῆς γυμναστικῆς, εἰδικὰ γυμναστήρια ἐν ὑπαίθρῳ, ἀναφέρων ὀνομαστὶ καὶ τὰς κυριωτέρας τῶν τῶν ἀσκήσεων, κατὰ φῦλον καὶ ἡλικίαν. Αἱ σπουδαιότεραι περικοπαὶ τῆς ἀπὸ 20 ὁκτωβρίου χρονολογουμένης ἐγκυκλίου ἔχουσιν ὧδε: «Ἡ γυμναστικὴ, ἐπανειλημμένως κηρυχθεῖσα οὐσιῶδες καὶ συστατικὸν μέρος τῆς διδασκαλίας τῆς νεολαίας,

εἰσῆχθη ἤδη ὡς μάθημα καταναγκαστὸν εἰς ἅπαντα τὰ σχολεῖα, ἀνώτερά τε καὶ κατώτερα. Δῆμοι καὶ πόλεις ἐφιλοτιμήθησαν νὰ συστήσωσιν ἐντὸς αὐτῶν τῶν σχολείων γυμναστήρια, ἔνθα διὰ παντὸς τοῦ ἔτους νὰ ἀσκῶνται οἱ μαθηταί, ἀνεξαρτήτως τῆς αἰθρίας, τῆς συννεφίας καὶ τοῦ χειμῶνος. Τοιαῦτα γυμναστήρια ὁμολογοῦνται κτῆμα τιμαλφές, διότι τὸ νεανικὸν σῶμα ἀναπτύσσεται τελεσφόρως καὶ ἐρρυθμῶς, ὅταν ἀσκῆται κανονικῶς φθινοπώρου καὶ χειμῶνος, ἔαρος καὶ θέρους. Οὐχ' ἦττον ὁμως τιμαλφῇ καὶ συστάσεως ἄξια ὑπολαμβάνει ἡ κυβερνήσις καὶ τὰ παρὰ τοῖς σχολείοις ἐν ὑπαίθρῳ γυμναστήρια, ἔνθα πολλαὶ ἀσκήσεις ἐκτελοῦνται εὐκολώτερον ἢ ἐν ταῖς αἰθούσαις, καὶ δὴ καὶ ἄνευ κινδύνου. Τὰ ἐν ὑπαίθρῳ γυμναστήρια οὐ μόνον καθιστῶσιν ἐγκαιρῶς τὸ σῶμα καρτερικὸν πρὸς τὰς ποικίλας τοῦ κλίματος ἐπηρείας, ἀλλ' ἐθίζουσι τὴν νεολαίαν νὰ ἀπολαύῃ τῆς ἐλευθερίας τῆς παιζούσα καὶ νὰ διατηρῇ καὶ ποιῆται χρῆσιν αὐτῆς κατὰ τοὺς κανόνας καὶ τοὺς νόμους τῆς παιδείας. Ἡ μερὶς αὕτη τοῦ νεανικοῦ βίου, ἀληθῆς χαρὰ τῶν πρόσθεν γενεῶν, ὀφείλει νὰ ἀκμάζῃ ταυτὸν καὶ νὰ διατηρῆται ἐν τῷ μέλλοντι. Οὐχὶ ἐντὸς τῶν τεσσάρων τοίχων μόνον, ἀλλ' ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ ἱεροῦ τῆς φύσεως ναοῦ ὀφείλει ἡ νεολαία συχνότερον καὶ ἐλευθερώτερον νὰ ἔχῃ ἀφορμὴν νὰ διατρανοῖ τὴν ἰσχὺν αὐτῆς καὶ ἰκανότητα, καὶ νὰ χαίρῃ ἐπὶ τοῖς ἀγῶσιν, οἵτινες εἶνε ἀχώριστοι ἀπὸ πάσης ἀληθινῆς καὶ ὀρθῆς παιδείας. Οὐδὲν ἄλλο μέσον εἶνε ἰκανώτερον νὰ ἄρῃ τὸν πνευματικὸν κάματον, νὰ ἀναζωογονήσῃ σῶμα καὶ ψυχὴν, νὰ ἐμβάλῃ ἔρωτα καὶ ἰκανότητα εἰς νέας ἐργασίας, νὰ κωλύσῃ τὴν ἄωρον καὶ παρὰ φύσιν παρακμὴν τοῦ σώματος, νὰ ἐκρίζωσῃ πᾶσαν ἀλαζονείαν, νὰ διασώσῃ τὴν συμφυᾶ τῇ ἡλικίᾳ ἀπλότητα, παρρησίαν καὶ εὐθυμίαν, νὰ διδάξῃ καὶ ἀσκήσῃ φρόνημα κοινὸν, νὰ ἐμφυσήσῃ θάρρος καὶ ὁμόνοιαν εἰς ἐπίτευξιν κοινῶν καὶ ἀνωτέρων σκοπῶν. Τὰ γυμνάσματα ταῦτα συνδυάζουσι διαρκῶς σωματικὴν ἐργασίαν, σπουδαιότητα καὶ εὐθυμίαν· διδάσκουσιν ἐκ πρώτης ἀρχῆς ἰσονομίαν καὶ ἰσοδικίαν· παριστάουσι δὲ ἐμψυχον καὶ ἐπαγωγὸν εἰκόνα ἔθνους, ἡθους, εὐπρεπειᾶς καὶ κοσμιότητος. Κοιτὶς τοῦ ἀνθρωπίνου μεγαλείου εἶνε τὸ ἐκ παιθῶν συνδιάγειν τοῖς ὁμοίοις. Ὁ τῶν ὁμοίων ἀπεχόμενος καὶ καθ' ἑαυτὸν ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ διάγων καθίσταται φίλαυτος, οὔτε κάτοπτρον ἔχων, ἐν ᾧ νὰ βλεπῆ τὴν ἀληθῆ μορφήν του, οὔτε ζωπρὸν μέτρον, δι' οὗ νὰ ἀναμετρηθῇ τὴν δυνάμιν του, οὔτε στάθμην ἀκριβῆ τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας, οὔτε σχολεῖον τῆς θελήσεως, οὐδὲ ἀφορμὴν ὀξείας βουλῆς καὶ ταχείας ἐκτελέσεως. Ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις, ὅποτε ἡ μὲν νεολαία πρέπει νὰ μανθάνῃ πλείονα ἢ ἄλλοτε, οἱ δὲ τὰ πρὸς τὸν βίον μετὰ κόπου καὶ μόχθου ποριζόμενοι γονεῖς σπανιώτατα ἔχουσιν ἄνεσιν νὰ συνδια-

λέγονται λυσιτελῶς τοῖς τέκνοις, καθήκον ἔχει αὐτὴ ἡ σχολὴ νὰ κανονίσῃ οὐχὶ ἐπιπολαίως, ἀλλὰ συστηματικῶς καὶ θεμελιωδῶς τὴν γυμναστικὴν παιδείαν, ὡς συντελοῦσαν εἰς ἀνάπτυξιν σώματος καὶ πνεύματος, καρδίας καὶ ψυχῆς τῆς νεολαίας, συναυξάνουσιν δὲ τὰς ἠθικὰς δυνάμεις καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ τε ἀνθρωπίνου καὶ τοῦ πολιτικοῦ χαρακτῆρος.

Η ΕΥΤΥΧΙΑ

Ἄφου ἐπὶ τὰ στήθη τῆς μητρὸς
Τὸ γαλακτώδες μέλι πίη,
Ὁ ὕπνος εἶτα, μέριμνα πατρὸς,
Τὰ ὄμματα τοῦ βρέφους κλείει.

Ἄλλὰ ἰδέ· τὰ χεῖλη τ' ἀθηρὰ
Ἀκόμη βυθμικῶς συστέλλει,
Ὡσάν βοφῶσιν ἔτι ἐν χαρᾷ
Τὸ γαλακτώδες μέλι.

Ὅστω ἐντός μας γάλα γλυκερὸν
Κι' ἡ μάγος εὐτυχία χύνει,
Περᾶ, καὶ ὡς ἐν ὕπνῳ εἰς παρὸν
Κενὸν ἢ ὑπαρξίς μας σβύνει.

Ἄλλὰ ἡ μνήμη τότε γρηγορεῖ
Τοῦ παρελθόντος, — κι' ἡ καρδία
Σκιρτᾷ, ὡσάν ἀκόμη τὴν πληροῖ
Ἢ μάγος εὐτυχία.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ μικρὸς Μίμης, παίζων μὲ τὰ ὄμματόύλλα
τοῦ πάππου του, ἀφῆρσε τὰ ὑαλῖα αὐτῶν. Ὁ
πάππος, θέλων νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐφημερίδα του,
θέτει αὐτὰ ἐπὶ τῆς βινός του, ἀλλὰ παρατηρῶν
ὅτι δὲν ἔβλεπε, φωνάζει ἐντρομέως:

— Δυστυχία μου, ἔχασα ἐντελῶς τὴν ὄρασιν!

Σκεφθεὶς ὁμῶς ὅτι πιθανὸν νὰ ἔχουν σκονισθῇ,
καὶ ἐκ τούτου νὰ ἐμποδίζεται ἡ ὄρασις, ἀφαιρεῖ
αὐτὰ διὰ νὰ τὰ ξεσκονίσῃ. Ἄλλὰ μὴ αἰσθανόμενος
καθόλου τὰ ὑαλῖα, ἀνακράζει ἔτι μᾶλλον τε-
ταραγμένος:

— ὦ! συμφορά μου! τώρα ἔχασα καὶ τὴν
ἀφῆν!

*

*

*

Ὁμίλει ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ὁ κ. Ρ**.

Ἄφου ἐτελείωσεν, ἐνόμισε τεχνικὸν νὰ κλείσῃ
τὴν ἀγόρευσίν του διὰ τοῦ ἐπομένου ἐπιλόγου:

— Νομίζω, Κύριοι, ὅτι καλῶς ἐξετύλιξα ἐνώ-
πιόν σας τὸ νῆμα τῶν ἰδεῶν μου.

— Ἀληθῶς, ἀπαντᾷ ὁ βουλευτὴς Μ*, ἡκού-
σαμεν τὸν βόμβον τῆς ἐκτυλιξεως, ἀλλὰ νῆμα
δὲν εἶδομεν καθόλου.

*

*

*

Ὁ Σ** εἶνε ὄλωσ ὀργῇ κατὰ τοῦ ἰδιοκτῆτου
τῆς οἰκίας, ἐν ἧ κατῴκει, διότι ἐξήτησε νὰ τὸν
ἐξώσῃ διὰ τῆς ἀστυνομίας.

— Μὰ γιατί τόσοσ θυμὸς; λέγει ὁ ἰδιοκτῆ-
της· ἐγὼ τὸ ἔκαμα, φίλε μου, γιὰ νὰ σὲ ὑπο-
χρεώσω...

— Νὰ μὲ ὑποχρεώσης; ὠραία ὑποχρεώσις!

— Βέβαια· νὰ σὲ ὑποχρεώσω νὰ πληρώσης.

*

*

Ἐν σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ Α' θέσεως κάθηνται
κύριος καὶ κυρία ἄγνωστοι πρὸς ἀλλήλους. Ὁ κύ-
ριος ἐξάγει σιγάρον καὶ ἐρωτᾷ ἂν τὸ κάπνισμα
τῇ εἶνε δυσάρεστον. Ἡ κυρία ἀποκρίνεται ὅτι δὲν
γνωρίζει, διότι οὐδεὶς μέχρι τοῦδε ἐκάπνισε ἐνώ-
πιόν της. Ἐὰν ὁ κύριος εἶνε Ἄγγλος θέτει τὸ
σιγάρον πάλιν εἰς τὴν θήκην καὶ κάθηται ἡσώ-
χως εἰς τὴν γωνίαν μουρμουρίζων ἐνδομύχως. Ὁ
Γάλλος θέτει καὶ αὐτὸς τὸ σιγάρον εἰς τὴν θή-
κην, ἀλλ' ἄρχεται εὐθὺς μετὰ τῆς κυρίας περι-
ποιτικὸν διάλογον. Ὁ Ἕλλην ἀνάπτει αὐτὸ
μεθ' ὅλης τῆς ἀταραξίας λέγων: «Τότε, κυρία
μου, πρέπει νὰ δοκιμᾶσωμεν».

*

*

Ἐλαφροτικὴ περίστασις:

— Κατηγοροῦμενος, ὁμολογεῖς ὅτι ἐκακοποίη-
σας τὴν Μυρίαν... συλλαβὼν αὐτὴν ἀπὸ τῆς
κεφαλῆς καὶ ξεροζώσας ὄλας αὐτῆς τὰς τρίχας;

Κατηγοροῦμενος. Μάλιστα, κύριε δικαστὰ,
ἀλλὰ τὰ μαλλιά της ἦταν ψεύτικα.

*

*

Ἀστυνόμος πρὸς κλητῆρα. — Ἐπειδὴ πλέον
ἡ φυλακὴ εἶνε γεμάτη, φυλάκισέ τον εἰς τὸ δω-
μάτιον τοῦ φύλακος.

Κλέπτῃς. — Παρακαλῶ, κύρ ἀστυνόμε, ἡ κα-
λοσύνη σας εἶνε μεγάλη, ἀλλ' ἂν δὲν ἔχετε τό-
πο... ξανάρχομαι ἄλλη φορὰ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Συμβαίνει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων
ὅ,τι καὶ εἰς τοὺς στάχους: κενοὶ μὲν ὄντες αἴ-
ρουν εὐψηλὰ τὴν κεφαλὴν, μεστοὶ δὲ ταπεινοῦ-
σιν αὐτήν.

Ὁ λέγων ἐν ψεύδῳ δὲν σκέπτεται οἶον φοβε-
ρὸν ἔργον ἀναλαυθάνει: ὅτι θὰ ἀναγκασθῇ νὰ
ἐπινοήσῃ εἰκοσιν ἄλλα ψεύδη ἵνα ὑποστηρίξῃ τὸ
πρῶτον.

Ἡ φιλαυτία εἶνε τὸ λεπτότατον ἄμα καὶ ἰ-
σχυρότατον τῶν αἰσθημάτων ἡμῶν· τὸ παραμι-